

КОСЬО ДЪЛГОНОСЬО И ФРОСА ДЪЛГОКОСА

ВЕСЕЛА ПОВЕСТЬ ЗА ДЕЦА

отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ АСЕНЪ ПОПОВЪ

(Продължение и край въ идущия брой)

— Но отъ очитъ му не се излжчваше нито разкаяние, нито доброта, — каза замислено Рентикъ, — напротивъ тѣ гледаха надменно и предизвикателно.

— Тогава това не е щъркалътъ, за който ства дума, — каза Силка и слѣзе отъ ухото на Рентикъ. тази сутринъ бѣше на сжщото това мѣсто; и той търсѣше.

Но Силка не се доизказа. Тя си спомни мждритѣ думи на принцеса Вирондила: „Не говори никога за това, което не те питатъ“. И добре направи, че не каза на джуджето за нещастаето, което бѣ постигнало тѣхния господарь и господарската кжца, защото това щѣше да сломи съвсемъ духа му.

— Но дали ще можемъ да го срещнемъ до вечеръта и да те върнемъ при нашия господарь? — попита Рентикъ.

Тогава Силка повтори важно и тържествено самитѣ думи на принцесата, нейната любима учителка: „Вие ще намѣрите Мижлинь, когато видите щъркалътъ съ човѣшки очи, отъ които се излжчва разкаяние и доброта!“

— Щъркалътъ съ човѣшки очи! — несе стърпѣ да извика Биргонъ. — Та ние видѣхме вече такъвъ щъркалътъ, но.

Отдавна часовникътъ на кулата въ горската кжца удари 12. отдавна бѣ сложена масата въ столовата, супата застроена, хлѣбътъ нарѣзанъ, а господаритѣ не се явяваха. Готвачътъ съ голѣмата супена лъжица въ ржка дръмѣше на стола. Но сънътъ му не бѣше спокоенъ. Всѣки мигъ отваряше очи да види, дошли ли сж господаритѣ, услушваше се, не го ли викатъ и пакъ задрѣмваше.

Изведнѣжъ нѣкой го дръпна за ржката. — Косьо, остави ме бѣ! — измдрмори сънливо готвачътъ.

Но когато отвори очи и видѣ предъ себе си двама непознати, скочи отъ стола и започна смутено до оправя бѣлате си пристилка. Единиятъ отъ посетителитѣ бѣ високъ старецъ, въ чудновато облекло, съ подрѣзана брада, другиятъ — ниско дебелокореместо човѣче съ бѣла шапчица и бѣла готварска пристилка. Изкиятъ отхлюпи суиника, намръщи се и каза:

Пфу, супа отъ краставици! И това не бѣхъ чувалъ!

— Отъ краставици ли! Азъ ще ти дамъ едни краставици, та да ме помнишъ!

И готвачътъ замаха съ лъжицата, за да го удари. Но високиятъ протегна важно дѣсница, залпѣ ржката на готвача и каза съ гърления си гласъ:

— Готвачо, сервирай ми въ столовата!

Гласътъ му бѣше тѣй внушителенъ, тѣй заповѣднически, че готвачътъ веднага се подчини, поднесе муяденето на сребѣренъ подносъ и се поклони дълбоко. Цѣли два часа високиятъ обѣдва докато дебелокореместиятъ се въртѣше около него и му прислужваше, като едновременно изпълняваше ролята на седмина слуги.

— Селектъ —, казваше високиятъ — подай ми ножа, Биргонъ, подай ми вилицата, Виртопъ, приближи ченията, Зантагъ обрѣжи ми залъкъ хлѣбъ, Дирманъ, оправи гнѣнитѣ на салфетката ми, Рентисъ налѣй ми вода, Мижлинь, кажи нѣщо за брадата ми..

При последната заповѣдь дебелокореместиятъ погледна зачудено господаря, който веднага съ обичаенъ жестъ провлачи ржка надъ гърдитѣ си, като че галѣше нѣкаква въображаема брада и промълви шепнишкомъ: „Ахъ ти моя брадице, копринке ти моя и въздѣхна тѣй дълбоко, че всичкиятъ зарзаватъ отъ супата изкочи навънъ. Дебелокореместиятъ видѣ едва тогава, че това сж тиквени рѣзени, а не краставичени.

Готвачътъ сервира печеното. Гостенинтѣ, доволени отъ вида му, извика:

— Селектъ, подай ми ножа!

Тѣкмо въ тоя мигъ вратата се отвори и къмъ масата изтича нато малко котенце едно джуджето рипна върху полата на господаря си, протегна ржчица, взе ножа отъ масата и му го подаде.

Всичко това стана тѣй бърже, че господарътъ едва съомѣ да се опомни. Той само разпери голѣмата си дѣсница като широко.

пола шапка върху главата на джуджето и започна да се смѣе тѣй благодушно и отъ цѣло гърло, че това стана причина да се яви въ столовата амиятъ стопанинъ на кжщата, прочутиятъ звездоброецъ, бащата на още прочутия въ цѣлата околностъ Косьо Дългоносъ.

Като го видѣ, гостенинтѣ каза:

— А, значи ти си притегилъ съ магия въ дома си моитѣ седемъ вѣрни слугици! Дали не се намира у тебъ и моята копринена брада?

Звездоброецътъ мълчеше. Нѣкаква голѣма грижа бѣ издълбала дълбока бръчка между веждитѣ му. Въмсто него отвърна джуджето:

— Славни мой господарю, тукъ ни доведе Фроса Дългокосата; тя ни остави въ своята стая; тамъ сега лежи Дирманъ, а Биргонъ, Виртопъ, Зонтагъ и Рентикъ отидоха да търсятъ Мижлинь. Но, господарю, кажи за бога, какво се е случило съ тебъ, та твоето благородно лице не се краси вече отъ божествената ти брада.

— Охъ, Селектъ, не ме питай!

И господарътъ въздѣхна този пжтъ толкова дълбоко, че цѣлото печено изхвъркна отъ ченията и се залепи право върху издадения коремъ на готвача.

Тогава звездоброецътъ, трогнатъ отъ голѣмата скръбъ на гостенина, каза:

— За брадата не скърбете! Тя се намира въ стаята; ми донесълъ я навѣрно снощи моя немирникъ Косьо. За всичко това той вече получи наказанието си...

А задето изпотѣпка моитѣ царски гжбѣки, наказахте ли го, господине? — обади се дебелиятъ готвачъ.

Но звездоброецътъ не услѣ да отговори, защото кмо въ този мигъ една бѣла чайка кацна на прозореца въ столовата и следъ като избѣрбори нѣщо, бързо отлетѣ. Звездоброецътъ излѣзе навънъ. Следъ нѣколко минути той се върна, облѣченъ за пжтъ и като се мърдналъ стареца, каза:

— Извѣрни ме, скжпи гостенино, азъ трѣбва да се притека на помщъ на моитѣ деца...

И излѣзе. Скоро на двора се чу ловджийския му рогъ. Десетъ голѣми трѣтки го заобиколиха, като махаха радостно опашки. Последванъ отъ тѣхъ бащата на Косьо и Фроса напусна дома си...

— Чайката ми каза да ги търся на изтокъ къмъ брѣга на морето, около самотното дърво, — говорѣше самъ на себе си звездоброецътъ.

И той се запжти съ своитѣ десетъ кучета точно въ противоположната на слънчевия залѣзъ посока.

Мравката ни каза, че ще намѣримъ Мижлинь, когато видимъ щъркалътъ съ човѣшки очи, — повтаряше си Рентикъ и подканяше другарчетата си да вървятъ по-бързо, докато не се е стъмнило. И той си мислѣше за щъркала, който тази сутринъ имъ прави фокуси въ кулата. — Каква ли връзка има между него и нашия Мижлинь. Това навѣрно знае само Силка, защото днесъ го погледна тѣй многозначително...

Едно само не знаеше Рентикъ; по коя посока да поведе джуджетата къмъ гората или къмъ морето и затова тѣ се въртѣха все на едно и сжщо мѣсто съ погледи устремени нагоре.

— Ахъ, ако знаехъ, че тазисутрешниятъ щъркалътъ въ кулата е моятъ братъ, — тухкаше се Фроса, — за нищо на свѣта не бихъ го пуснала да изхвъркне! Колкото и да е немирненъ, азъ си го обичамъ, пжкъ и татко го обича. Той често ми е казвалъ: „Ако имате майчица, Фроса, другъ щѣше да бжде Косьо!“ Пжкъ и въ тази дива гора, дето живѣемъ, какво добро може да научи човѣкъ! Съ звѣроветъ сме приятели, лудуваме като тѣхъ... А това ще продължава навѣрно, докато татко изнамери начинъ да отлетимъ къмъ нѣкоя звезда. Вечеръ като ги гледамъ звездичкитѣ, тѣй ми се иска, тѣй ми се иска да съмъ горе при тѣхъ! Ти, малка моя кукло, де би желала да отлетишъ, къмъ коя звезда? — обърна се ненадейно девойката къмъ спящия въ полата и Мижлинь.

— Къмъ коя звезда ли? — отвърна Мижлинь. Ако има звезда, която се нарича Домъ на Селектбиргонвиртопзонтагдманрентикмижлинь, тамъ бихъ желалъ да отлети, — Такова нѣщо до сега не съмъ чувала, а може да има, само баща ми знае това...

— Не се съмнявамъ, любезна госпожице, че той е най учениятъ звездоброецъ, но кажете ми право, има ли надежда да видимъ щъркала съ човѣшкитѣ очи?

— Моята Мица ще ни заведе право при него, — каза весело девойката и плесна нѣколко пжти съ ржка главата на мечката. Зарадвана отъ този жестъ на обичъ, Мица изрева възторжено. На нейния рев отвърна другъ мечъ ревътъ отъ гората. За нѣколко минути дветѣ мечки поведоха разговоръ на мечъ езикъ. Щомъ чу това, което я интересуваше най-много, Фроса извика:

— Хайде, Мицо, галопъ къмъ морето!

(ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТЪ СТР. I)

Изъ мъглата почна да се обрисова грамадия корпусъ на френския корабъ. Той бързо се приближаваше къмъ победената „Леда“, на борта дрънкаха грамадитѣ абордажни куки. Като се приближи на съвсемъ близко разстояние, „Слава“ даде последенъ залпъ отъ всичкитѣ си оръдия. Отъ тоя залпъ бѣше счупена главната мачта на „Леда“. Като се завъртѣ въ въздуха, мачтата грохна на палубата, право върху оръдията, при което уби десетъ човѣка и докара въ негодностъ цѣла батарея.

Още мигъ, и корпуса на френския корабъ ще се удари о корпуса на „Леда“. Нѣколко гигантски куки се вицѣлиха въ палубата на английския фрегатъ. Несмѣтни колонни французи, заплыващи палубата, диво викаха, готвейки се да се хвърлятъ върху враговствѣ.

Но на тия французи не бѣше сждено да се качатъ на залатата съ кръвъ палуба на английския фрегатъ. Отнѣкъде, съвсемъ близко, загърмѣ добре насоченъ ордеенъ залпъ, после другъ, третъ...

Английскитѣ моряци, стоящи мълчаливо около оръдията си съ извадени ножове и очакващи натиска на враговетъ, съ очудване наблюдаваха какъ чернитѣ маси отъ французи почнаха бързо да се топятъ.

Още моментъ, и разположенитѣ на противоположния бортъ на френския корабъ оръдия трѣснаха въ отвѣтенъ залпъ,

— Въ какъвъ дяволъ стрелятъ? — извика капитанътъ, — чистете палубата!

— Готви оръдията! — изкомандува лейтенантътъ, — хайде, момчета, сега сж въ ржцѣтѣ ни!

Счупеното бѣше събрано и уцѣлѣлитѣ оръдия заговорихъ отново. Френската котва бѣше прекжсната, и на „Леда“ се удаде да се освободи отъ фаталнитѣ обятия на врага. На палубата на френския корабъ се яви

паника. Хората падаха масово и изведнѣжъ... „Слава“ почна бързо да се отдалечава.

— Тѣ бѣгатъ! Бѣгатъ! — завикаха англичанитѣ.

И действително, френскиятъ корабъ прекрати стрелбата и усърдно вдигае уцѣлѣлитѣ платна. Кой ли побѣди французитѣ? „Леда“? Не.

Барутниятъ димъ се разсѣ и причинитѣ, които докараха такъвъ страненъ и неочакванъ край на боя, се разясниха. „Леда“ се намираще при самото устие на канала, който водѣше въ залива. Тукъ сж се приближили пакъ безъ да забележатъ двата кораба въ време на сражението.

Въ морето, на четири мили, се виждаше другиятъ изостаналъ фрегатъ „Диодона“, който стремително, подъ всички платна, преследваше избѣгваия на северъ французинъ. Оръдията на „Диодона“ гърмѣха. Двата кораба скоро изчезнаха отъ погледа.

Но самата „Леда“ се оказа въ печално състояние. Главната мачта бѣше счупена, липсваха сжщо бизанъ мачтата и хафела. Платната напомняха парцалитѣ на просякъ. Сто човѣка отъ командата бѣха убити.

А до кораба въ водата плаваха развалинитѣ на нѣкакъвъ корабъ. Ето отъ вълнитѣ се подаде носовата частъ. Тя бѣше боядисана въ черенъ цвѣтъ и на нея се виждаха бѣлитѣ букви:

„БУЙНАТА САРА“

— Боже мой! — извика Вартонъ — пиратската гемия ни е спасила! Худсонъ се е подкрадналъ до французитѣ и е открилъ по тѣхъ канонада. Залпътъ отъ френскитѣ оръдия е унищожилъ гемията!

Малкиятъ капитанъ се обърна надѣсно кржгомъ и мълчаливо закричи назадъ и напредъ по палубата. Мориятѣ усърдно работѣха, поправяйки повредитѣ.

Капитанътъ отново се приближи при лейтенанта

и последниятъ забеляза, че суровото лице на началника му сега има жалко, трогнато изражение.

— Тѣ всички сж загинали, изглежда?

— Всички. Командата е отишла на дъното заедно съ гемията.

И двамата офицери впериха очи въ остатѣщитѣ, върху които се перѣха зловещитѣ бѣли букви. Между счупениятъ хафелъ и купъ сплетени вжжа се виждаше нѣщо черно. Това бѣше пиратската гемия, а до нея плаваше червеня калпакъ на загиналия вождъ.

Капитанътъ дълго гледаше тоя калпакъ и най-после извика:

— Той бѣше негодяй, но въ него е билъ живъ британецътъ! Живъ като куче, а умрѣ като човѣкъ! Да, кълня се въ Бога, той умрѣ наистина като човѣкъ!

НЕ ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ

СТРАШНИЯТЪ ТАРЗАНЪ

отъ ЕДГАРЪ БЮРОУСЪ

е най-хубавия и най-увлекателенъ юношески романъ, излѣзълъ тази година.

Побързайте да си го купите на брошури. Понеже брошуритѣ въ провинцията сж вече събрани, тѣзи които сж пропуснали да събератъ цѣлия романъ, могатъ да си доставятъ отдѣлни брошури направо отъ издателството, като изпратятъ сумата въ пощенски марки.

Книгоиздателство М. Г. СМРИКАРОВЪ.

Бул. Царица Иоанна, № 29, София

И абонатитѣ, и читателитѣ на „ПЖТЕКА“, които си купуватъ вестника отъ бутикитѣ,

ЩЕ ПОЛУЧАТЪ ВСИЧКИ ПРЕМИИ,

обещани отъ „ВЕСТНИКЪ ЗА ЮНОШИ“. Четете купона, напечатанъ на стр. 6 и направете веднага потребното! Абонатитѣ да изпратятъ абонатента си въ пощенски марки до редакцията, Бул. Царица Иоанна 29, или да го преведатъ по пощенска чекова сметка 13281